

Jonáš

Nemocnice je nemocnice. Když se tam člověk dostane, hned se začne bát. Neví totiž přesně, co mu je, a neví, co s ním budou dělat. Taky neví, kdy ho pustí domů a jestli se uzdraví. Leží v pyžamu v posteli, kouká do stropu a je mu ouvej. Jako třeba Jonášovi.

„Já v posteli nebudu a nebudu a nebudu,“ vztekal se, když ho přivezli. „Nic mi není, jsem zdravěj jako ryba a chci domů.“

Jenže pan doktor zavrtěl hlavou: „Necháme si tě tady na pozorování, Jonáši, a basta.“

Pak mu dali pruhované pyžamo, ve kterém vypadal jako vězeň. Bylo mu velké a nemělo všechny knoflíky.

V nemocnici byl Jonáš sám. Táta zůstat nemohl, protože je pilot a lítá po celém světě. Pilotuje i dálkové lety přes oceán, a tam za sebe náhradu jen tak nenajde. Máma musela zůstat doma s malým bráchou, kterému jsou teprve dva měsíce a ještě pije mámino mlíčko. A tak se stalo, že s Jonášem v nemocnici nikdo být nemohl. Tvářil se, že mu to nevadí: „Ve vězení je každej sám,“ ale bylo mu smutno. A aby toho nebylo málo, i na pokoji ležel sám.

Chodil po chodbě, mračil se a s nikým se nebavil. Sestřičky na něj v jednom kuse volaly: Jonáši, co tady pochoduješ bos? — Jonáši, já ti dám papír a pastelky, chceš? — Jonáši, honem se vrať do pokoje, za chvíli je vizita a pan doktor se bude zlobit! — Jonáši, já tě snad k tý posteli přivážu!

Při vizitě pak pan doktor rozhodl, že Jonáš musí dostat kapačku. A tak se stalo, že byl opravdu připoutaný k posteli, a nemohl už ani pochodovat po chodbě. Bylo mu do breku.

„To není fér,“ koukal do stropu a po tvářích se mu řinuly slzy. V tu chvíli vešla do pokoje paní uklízečka.

„Dobry den,“ řekla a postavila kyblík na podlahu, „já umyju tady.“ Mluvila špatně česky a znělo to trochu legračně, ale Jonáš se neusmál.

„Ty tu nóvy? Já tebe neviděla. Pruhovány jako zebra. Jak ty máš jméno?“

„Jonáš,“ ozvalo se z postele.

„Ty jak se máš? Jonáš?“ usmála se na něj.

„Nemám,“ zavrčel Jonáš a otočil se k oknu.

Paní uklízečka vytírala pod postelí.

„Nemáš? A co máš?“ zeptala se.

„Mám nemoc,“ řekl Jonáš.

„Nemoc? Né moc? Co nemáš moc?“

„Nic,“ odsekl Jonáš a přetáhl si peřinu přes hlavu.

„Když nemáš nic, tak já tobě něco dám,“ nedala se paní uklízečka. Vytírala teď u okna a otočila se na Jonáše, aby viděla, jak se tváří. Všimla si, že se to pod peřinou nějak klepe, jako by někdo začínal brečet, proto hned pokračovala:

„Já ti dám pohádka, co? Pohádka pruhována: To byla jednou jedna zebra. Ty víš, co je zebra?“ zjišťovala.

„Vim,“ ujistil ji Jonáš.

„No a ta zebra měla mála žebra... totiž zebra. Ta velka zebra měla mála zebra. Tak je to správně. A ta mála zebra neposlouchála a byla divóka. Utíkala přes silnici, když ji to napádlo, a ani se nepodivála, jestli nejede autobus nebo automobil nebo motorka. A ta velka zebra se zlobila na ta mála zebra:

„Dávaj pozor, nebo se ti něco stane.
Musíš chodit po přechódu!“

Ale mála zebra nevěděla, co je to přechod. Takže ta velka vysvětlovala, že přechod, to je přece zebra.
„Musíš chodit, kde je zebra, copak to nevíš?“ “

„Zebra po zebře?“ zasmál se Jonáš a vykoukl zpod peřiny.

„No jistě. ‚Zebra po žebře... totiž po zebře,‘ opakovala ta máma zebra.

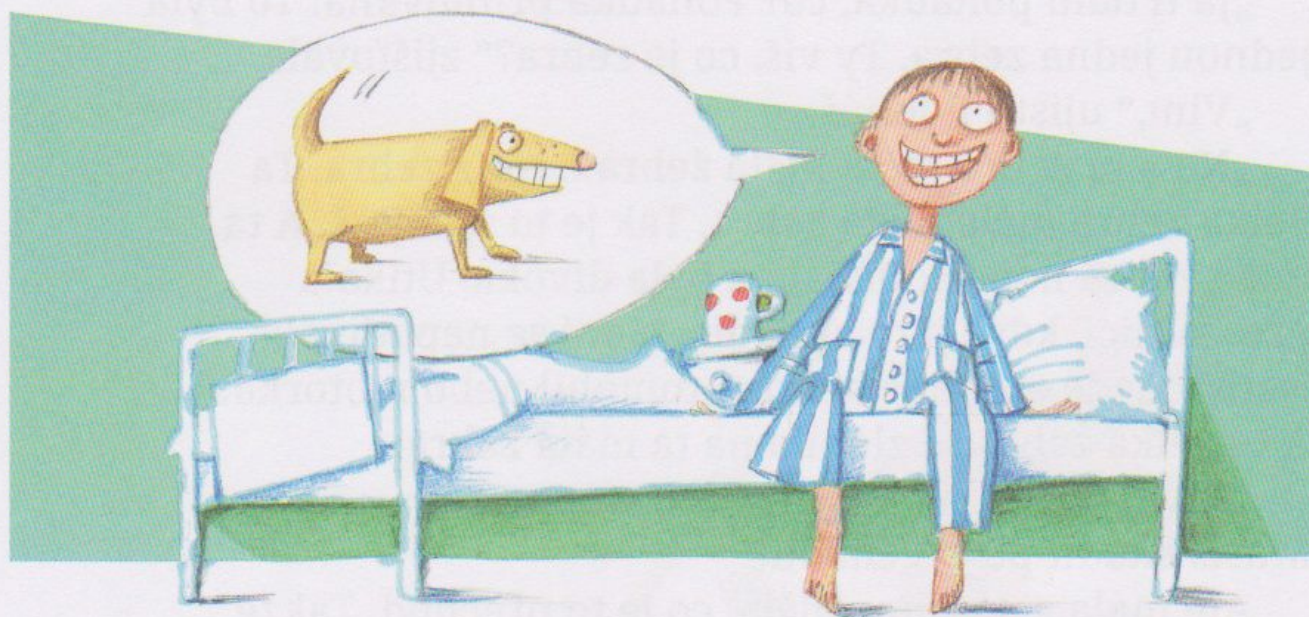
A ta mála se chechtála: ‚Zebra po zebře, zebra po zebře...‘

‚Tam tě žádné auto nepřejede, tam musí každý zastávit. To je přechod pro chódce, víš, ta zebra.‘

‚Jo, jo, já vím,‘ řekla ta mála zebra. ‚Ale jestli mě uvidí, ta auta,‘ ona se bála trochu. ‚Zebra po zebře. To se ztráti, když jsme oba pruháti.‘

Máma zebra se zamyslela a věděla, že má ta mála zebra pravdu. Že může se to stát. No co budou dělat? A pak ji to napádlo, že musí chodit tak bokem. Našikmo, víš?“

„Aha,“ řekl Jonáš a docela ho to zajímalo. Už neležel, ale seděl a pozoroval, jak paní uklízečka vytírá.

„Takže šla ta zebra po zebře tak našikmo, že ti to vypadálo, že je na te ulici křížovka. To víš, co je?“

„Jo, to luští táta. To je v novinách,“ přitakal Jonáš.

„No právě, a tak tam na té ulici byla křížovátka. Totiž křížovka. Velká křížovka. A lidi na to koukali z okna a luštili. Třeba: Co je dětský nápoj na pět písmena?“

„Kakao!“ vykřikl Jonáš.

„No ty šikovný. Anebo: Domáci obuv na sedum písmena?“

„Bačkory,“ zase vykřikl Jonáš.

„A ty, jak ty všechno víš?“ divila se paní uklízečka.

„Nebo: Domáci zvíře na tři písmena?“

„Pes!“ hned věděl Jonáš.

„Ty chytrý kluk. A co tohle: Veséla grimása na pět písmena? To je těžký. To ty nevíš, ty kluk pruhátý.“

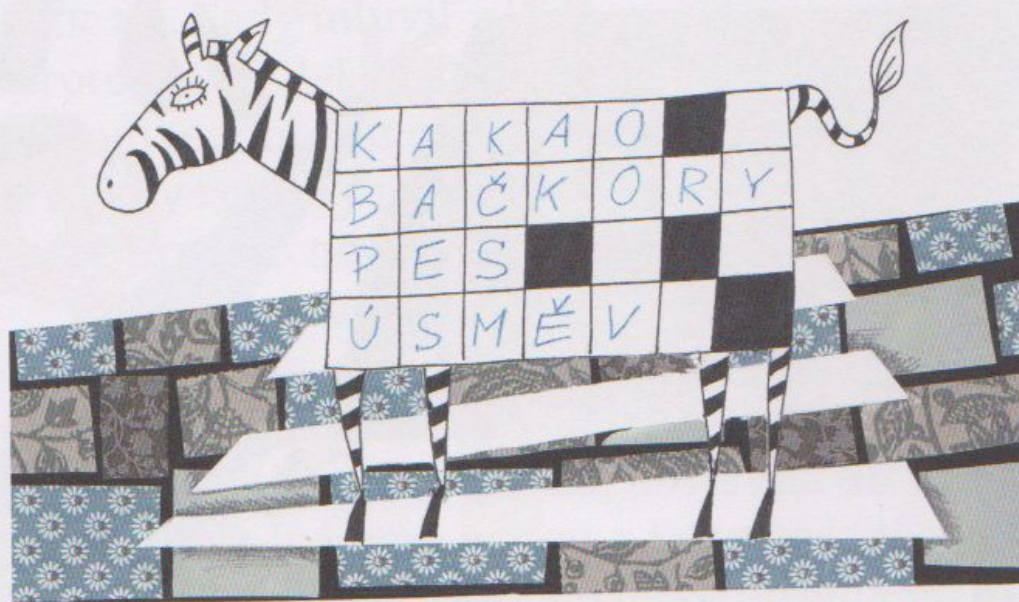
„Vím! Ú-s-m-ě-v!“ řekl hrdě Jonáš. S tátou totiž často luštil křížovky a pomáhal mu.

„A co byla tajenka tý křížovky?“ zeptal se nakonec.

„Tajenka? Totiž tajenka byla: Všecko přejde zveséla, kdo z toho nic nedělá.“

Jonáš se usmál. Paní uklízečka strčila mop do kyblíku a byla s prací hotová. „Tak ahoj, Jonáš, já už jdu uklízet vedle,“ loučila se.

„Ahoj,“ řekl Jonáš a opakoval si pro sebe: „Všechno přejde zveséla, kdo z toho nic nedělá,“ a bylo mu najednou mnohem, mnohem líp.

Jirka

Nemocnice je nemocnice. Když se tam člověk dostane, hned se začne bát. Neví totiž přesně, co mu je, a neví, co s ním budou dělat. Taky neví, kdy ho pustí domů a jestli se uzdraví. Leží v pyžamu v posteli, kouká do stropu a je mu ouvej. Jako třeba Jirkovi.

Jirka nejedl. Nikdo nevěděl proč, ale Jirka prostě přestal jíst. Marně mu maminka nabízela rohlík s máslem, bramborovou kaši, piškoty s mlékem, nebo dokonce čokoládu,

banány, pudink, kakao, ovocnou přesnídávku, pribináček, zmrzlinu, nechtěl nic. Nejedl ani ve škole, nejedl ani v družině, nejedl venku a ani doma. Přestal prostě jíst.

Třetí den ráno se táta zamračil a řekl, že si myslí, že by měli vzít Jirku k doktorovi. „Ať se tam na něj pořádně podívají, co mu je, třeba má něco v krku a brání to v polykání,“ řekl důrazně a zavolal do práce, že dneska nepřijde, že jde s klukem k doktorovi, a vyrazili.

Na středisku kroutila paní doktorka hlavou: „Vůbec nejí? Nic nevezme do pusy? Udělej á, Jiříku... No to je divné, to je divné. Pošlu vás do nemocnice na pozorování.“ A tak jeli do nemocnice.

Tam si hned vzali Jirku do parády. Musel na rentgen a na krční, oční, ušní, nosní a udělali mu gastrokopii a sono a kdo ví, co ještě. A táta byl s Jiříkem na všech těch vyšetřeních taky a četl mu z knížky o dinosaurech a vyprávěl mu pohádky a hrál s ním čísla a karty a země, město a pak s ním zůstal na pokoji a lámal si hlavu, co jen tomu klukovi může být. Druhý den ho vystřídal děda, protože táta musel do práce. A děda přinesl Jirkovi krabici s dinosaury. Jirka měl totiž strašně rád dinosaury a tyranosaury a další pravěké ještěry. Měl je všechny v krabici od bot a moc rád si s nimi hrál.

„Jé, dědo, to je skvělý,“ usmíval se a pomalu vytahoval všechny netvory ven. Děda seděl na židli u okna, četl si noviny a chlapec si začal hrát.

„Uá,“ ozvalo se z krabice. Ta se pootevřela a na postel vyskočil malý stegosaurus.

ZE SPORTU

[Small, illegible text in the left column of the newspaper page.]

[Small, illegible text in the middle column of the newspaper page.]

**NALEZEN DALŠÍ MAMUT
ZAMRZLÝ V LEDU**

Před třemi lety se světově proslulý český badatel Franta Hák dozvěděl od kočovných pastevců sobů o existenci vzácného blšého mamuta, který je ve zmrzlé zemi sibiřské sivy. Protože se o vždy velmi

O celém životě mamuta se toho nemůžeme mnoho dozvědět. Chlupy rostou celý život a skládají se z mnoha vrstev materiálu. Mamuti se smyly. Nikdy

„Uá,“ ozvalo se znovu a z krabice na peřinu vyskočil tyranosaurus. Začali se očuchávat. Pak zkoumali peřinu. Asi si mysleli, že jsou v nějaké zasněžené krajině. S funěním lezli nahoru a dolů a taky pod peřinu.

„Uá, tady je vedro,“ prskali.

„Jsem nějakej rozehrátej,“ zavrčel stegosaurus.

„Uá, já taky,“ vyrazil ze sebe tyranosaurus výhružně. „Asi proto, že jsem se dlouho s nikým nepoprál,“ a hned se na sebe vrhli. Bojovali spolu dlouho nerozhodně, až nakonec mezi ně skočil brontosaurus, který je oba položil na lopatky.

„Jste chabí,“ zachechtal se. „Nemáte sílu.“

„To proto, že nežerete,“ ozvalo se zpoza rozevřených novin od okna.

„Uá, nemusíme žrát. Můžeme žít ze vzduchu,“ řekli dinosauři a vztekle prskali a vrčeli.

„To tedy nemůžete, to byste byli jako věchýtek,“ řekly noviny a Jirka se zamračil.

„Ti nejlepší bojovníci nemusí jíst ani spát, protože pak jsou nejsilnější a všechno dokážou,“ řekl důrazně.

Zpoza novin vykouklo dědovo oko a zkoumavě si Jiříka prohlíželo. „A to ti řekl kdo?“

„Honza Novák,“ zněla odpověď.

„Aha,“ řekl pomalu děda a pak zaječel:

„Uá!“ V tu chvíli se stal totiž bílým mamutem.

„Jsem tady nejvyšším vůdcem,“ zavrčel.

„Óóó, náš silný mamute,“ klaněli se dinosauři.

„Všichni za mnou!“ poručil rázně mamut a pak se vydal na obhlídku pokoje. Kupodivu ho všichni dinosauři následovali. Prošli nejprve kolem okna a dívali se ven. „Je tam krásně, co?“ mumlal mamut. „Hezky se tam může běhat a taky skákat a bojovat.“ Dinosauři souhlasili.

Mezi okny byly banány a jogurty a džusy. Bílý mamut poznamenal: „Podívejme, co je tu všechno za dobroty.“

Ale stegosaurus a tyranosaurus se ušklíbli: „Tohle jíst nesmíte, pamatujte si to. Jinak z vás budou padavky.“

„A to říká kdo?“ znovu se zeptal bílý mamut.

„Honza Novák,“ odpověděli ještěři.

Bílý mamut na to nic neřekl. Pokračovali dál, až k umyvadlu a k ručníku, dokonce se jim podařilo otočit kohoutkem, a tak se chvíli koupali. To jim ale bílý mamut dlouho nedovolil. Hned vodu zavřel. Pak prozkoumali i koš na odpadky a dezinfekci na ruce. Brzy se však zadýchali. Jirka se natáhl na postel, přitiskl si dinosaury k sobě a zavřel oči.

„Žrali jste přesličku?“ zeptal se přísně bílý mamut.

„Nežrali,“ řekli dinosauři.

„No jo, no jo,“ pohupoval chobotem mamut.

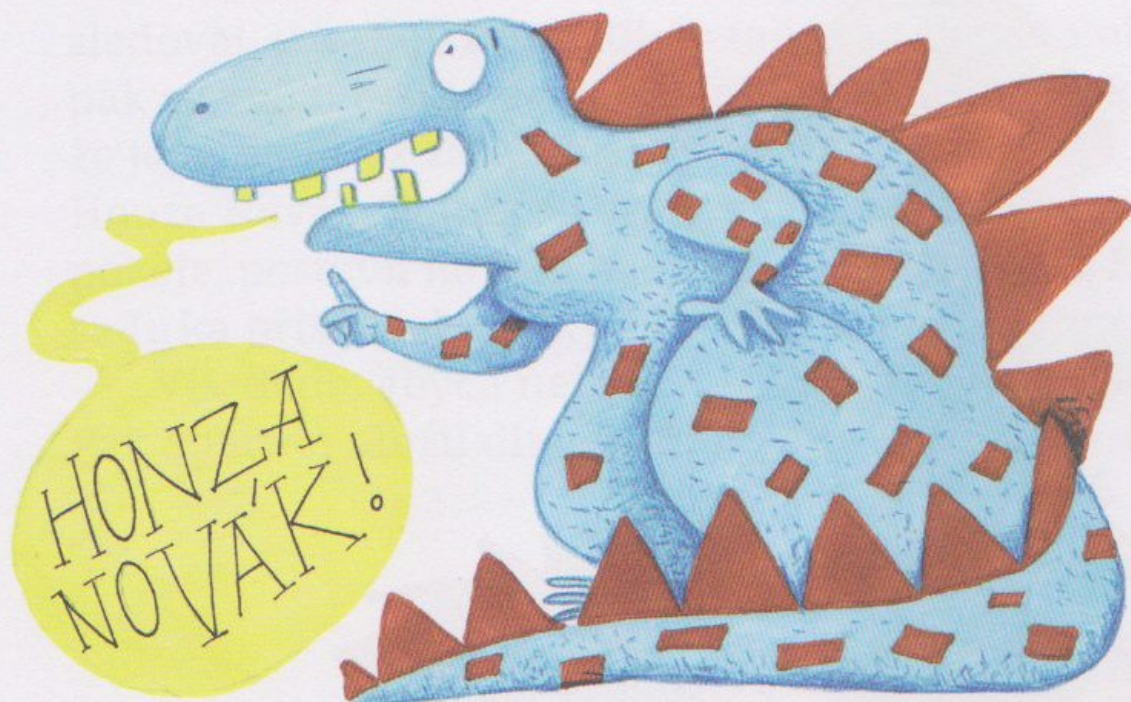
„Ten, kdo málo žere,
je slabý jak želé.

Neuzvedne vůbec nic.

A bude v nemocnici měsíc.“

Jirka se zamračil:

„Jenže Honza Novák...“

„...ničemu nerozumí,“ dokončil mamut. „Já mám hlad. Vy ne?“

„Ó máme, ó máme,“ přikyvovali dinosauři.

„Tak všichni za mnou!“ zavelel děda a vydal se s bílým mamutem v ruce na chodbu. Jirka vyskočil z postele, popadl svoje nestvůry a následoval ho.

„Všichni za mnou, a to hned.

Potrava je na dohled.“

Pochodovali za sebou chodbou až do jídelny. Tam se zrovna chystal oběd a vonělo to tam náramně. Sestra, která podávala oběd, se na Jirku otočila a zeptala se: „Umyl sis ruce?“

„Ne,“ řekl Jirka po pravdě a šel si umýt ruce. Když se vrátil s čistýma rukama, řekla sestra: „Tak se posad,“ a postavila před něj talíř se špagetami. Pak se podívala na dědu, který držel v ruce bílého mamuta.

„Sem žádné hračky nepatří,“ řekla.

Jirka si dal svoje gumové dinosaury poslušně do kapsy od pyžama a otočil se na mamuta: „Víš co, jdi si hledat potravu, ať nejsi zesláblej.“

Děda sevřel v ruce mamuta a překvapeně sledoval, jak se Jirka pustil do talíře se špagetami, pak se vydal do sesterny, aby panu doktorovi řekl, že jeho vnuk už zase začal jíst a že za tím vězel Honza Novák. Potom se vrátil s bílým mamutem do pokoje, postavil ho tam na noční stolek a čekal. Když se Jirka přišoural zpátky, hlásil, že snědl všechno.

„Víš, dědo, abych nebyl zesláblej,“ utrousil. Pak opatrně uložil dinosaury zpátky do krabice.